

35 DÍVEK VSTUPUJE DO PALÁCE.
JEN 6 JICH ZŮSTANE.

ELITA

KĚRA CASSOVÁ

COO
BOO

Elita

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kiera Cass

Elita – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ELITA

KIERA CASS

Z angličtiny preložil Martin Polakovič

COO
BOO

Kiera Cass: The Elite
Copyright © Kiera Cass, 2013
Translation © Martin Polakovič, 2015
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2015

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2968-0
ISBN e-knihy 978-80-566-3041-9 (1. zverejnenie, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3042-6 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-3040-2 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

KAPITOLA 1

Nehybne som ležala v tichu losangeleského ovzdušia a počúvala Maxonov dych. Bolo stále ťažšie a ťažšie zastihnúť ho, keď bol skutočne pokojný a šťastný, a ja som si túto chvíľu užívala, vďačná za zdanie, že najlepšie je na tom vtedy, keď sme spolu sami.

Odkedy sa počet vybraných zúžil na šesť dievčat, bol nervóznejší ako v deň, keď nás všetkých tridsaťpäť prišlo do paláca. Zrejme si myslel, že bude mať na svoje rozhodnutia viac času. A hoci ma hrýzlo svedomie, keď som si to mala priznať, vedela som, že dôvodom, prečo chce viac času, som ja.

Princovi Maxonovi, dedičovi trónu Illey, som sa páčila. Už pred týždňom mi povedal, že ak by som sa mu bez akýchkoľvek zábran priznala, že k nemu cítim to isté, čo on ku mne, súťaž by sa skončila. Niekedy som sa pohrávala s myšlienkou, aké by to bolo, keby moje srdce patrilo len jemu.

Skutočnosť však bola iná. Predovšetkým, Maxon nebol len môj. Bolo tu ešte päť mojich súperiek – dievčat, s ktorými sa stretával a ktorým tiež šepkal do uška –, a ja som nevedela, čo si mám o tom myslieť. Prijatť Maxona okrem iného znamenalo

priať aj korunu, čo bola predstava, ktorú som radšej vytlačala z mysle – ak už pre nič iné, tak preto, lebo som nevedela, čo to pre mňa znamená.

Navyše tu bol, samozrejme, Aspen.

Oficiálne sme už spolu nechodili – rozišiel sa so mnou ešte predtým, ako ma vyžrebovali do Selekcie –, keď sa však ukázal v paláci v uniforme strážcu, všetky tie city, ktorých som sa snažila zbaviť, opäť naplnili moje srdce. Aspen bol mojou prvou láskou. Keď som sa naňho pozrela... patrila som jemu.

Maxon netušil, že Aspen je v paláci, no vedel, že som doma zanechala vzťah, cez ktorý sa snažím preniesť, a šľachetne mi ponúkol čas vyrovnáť sa s tým. On sa medzitým usiloval nájsť si iné dievča, s ktorým by bol šťastný, pre prípad, že by som k nemu láskou nikdy nezahorela.

Ako Maxon hýbal hlavou a vdychoval vzduch tesne nad cesťou v mojich vlasoch, zvažovala som túto možnosť. Aké by to bolo, keby som sa do Maxona jednoducho zamilovala?

„Vieš, kedy som sa na hviezdy pozeral poslednýkrát?“ spýtal sa.

Prisunula som sa k nemu po deke, na ktorej sme sedeli, aby som sa v chladnej losangeleskej noci trocha zohriala. „Netuším.“

„Môj učiteľ ma pred pár rokmi učil astronómiu. Keď sa lepšie pozrieš, zistíš, že hviezdy sa farebne líšia.“

„Počkaj – naposledy, keď si sa pozeral na hviezdy, bolo to kvôli štúdiu? A čo tak pre zábavu?“

Zachichotal sa. „Zábava. Budem si ju musieť napláňovať medzi porady o rozpočte a stretnutia rady pre infraštruktúru. Och, a ešte je tu vojenské taktizovanie, na ktoré som, mimochodom, úplne ľavý.“

„Na čo si ešte ľavý?“ spýtala som sa a prechádzala som rukou po jeho naškrobenej košeli. Maxona dotyk posmelil a rukou, ktorou ma držal za chrbtom, mi začal kresliť krúžky po pleci.

„Načo to chceš vedieť?“ spýtal sa a predstieral podráždený tón.
„Pretože o tebe stále viem veľmi málo. A vždy pôsobíš tak dokonale. Bolo by fajn mať potvrdené, že nie si.“

Oprel sa o lakeť a zahľadel sa mi do tváre. „Veď vieš, že nie som.“
„Nemáš k tomu ďaleko,“ oponovala som. Mimovoľne sme si vymenili letmé dotyky. Kolená, ramená, prsty.

Pokrútil hlavou s miernym úsmevom na tvári. „Tak dobre. Neovládám vojenskú taktiku. Som v tom úplné nemešlo. A zrejme som aj hrozný kuchár. Nikdy som to neskušal, takže...“

„Nikdy?“

„Nevšimla si si tie skupinky ľudí, ktorí ti nosili koláče na oslavách? Tí náhodou krmia aj mňa.“

Zachichotala som sa. Doma som pomáhala v podstate pri každom varení. „Viac,“ nástojila som. „Na čo si ešte ľavý?“

Tisol ma k sebe a v očiach mu svietila iskierka tajomstva. „Nedávno som zistil jednu vec...“

„Povedz.“

„Ukázalo sa, že si od teba neviem udržať odstup. Je to veľmi vážny problém.“

Usmiala som sa. „Skúšal si to vôbec?“

Predstieral zamyslenie. „Nuž, nie. A nečakaj, že s tým začnem.“

Ticho sme sa zasmiali, pritísnutí jeden k druhému. V takých chvíľach bolo veľmi ľahké stotožniť sa s predstavou, že by takto vyzeral zvyšok môjho života.

Šuchotanie listov a trávy oznamovalo, že sa ktosi blíži. Hoci na našej schôdzke nebolo nič nevhodné, bolo mi trocha trápne, a tak som si rýchlo sadla. Maxon ma hneď nasledoval, zatiaľ čo strážca obišiel živý plot a podišiel k nám.

„Vaša výsosť,“ povedal s úklonom. „Prepáčte za vyrušenie, pane, no bolo by nemúdre zostávať vonku takto neskoro. Rebeli by mohli...“

„Chápem,“ povedal Maxon s povzdychom. „Hneď pôjdeme dnu.“
Strážca nás nechal samých a Maxon sa obrátil ku mne. „Ďalší môj nedostatok: strácam trpezlivosť s rebelmi. Už ma unavuje nahať sa s nimi.“

Postavil sa a vystrel ku mne ruku. Keď som ju chytila, v očiach som mu videla smútok a zúfalstvo. Od začiatku Selekcie nás rebeli napadli už dvakrát – raz to boli Severní, ktorí len narobia spúšť, a druhý raz zasa krvilační Južní. Hoci moje skúsenosti boli nevelké, rozumela som jeho vyčerpaniu.

Maxon zdvihol deku a vytriasal ju. Očividne nebol nadšený, že sa naše rande skončilo predčasne.

„No tak,“ povedala som, vynucujúc si tak jeho pohľad. „Bavila som sa.“

Prikývol.

„Nie, vážne,“ povedala som a podišla k nemu. Chytil deku do jednej ruky, aby mi tú druhú mohol ovinúť okolo pása. „Niekedy by sme si to mali zopakovať. Môžeš mi povedať, ktorá hviezda má akú farbu, pretože ja ich vôbec neviem rozoznať.“

Maxon sa na mňa smutne usmial. „Niekedy si želám, aby bolo všetko jednoduchšie, normálne.“

Chcela som ho objať a len čo som sa pohla, Maxon pustil deku a objatie opätoval. „Nerada vám to hovorím, vaša výsosť, ale k normálnosti máte ďaleko, aj keď vám na chrbát nedýchajú stráže.“

Jeho výraz sa trochu zjemnil, no stále prezrádzal nervozitu. „Normálneho by si ma mala radšej.“

„Viem, že tomu ťažko uveríš, ale naozaj ťa mám rada takého, aký si. Len potrebujem viac...“

„... času. Ja viem. A ja som pripravený dať ti ho. Len chcem mať istotu, že keď ten čas vyprší, budeš chcieť ostať so mnou.“

Odvrátila som pohľad. To som sľúbiť nemohla. Vo svojom srdci

som Maxona a Aspenu neustále porovnávala a ani jeden nikdy skutočne nezvítazil. Teda, s výnimkou prípadov, keď som s nimi bola sama. Pretože v takej chvíli ma lákalo sľúbiť Maxonovi, že tu budem preňho, až kým nás smrť nerozdelí.

To som však nemohla.

„Maxon,“ zašepkala som, keď som videla, ako ho moja nerozhodnosť skľučuje. „To ti nemôžem sľúbiť. Viem však, že tu *chcem* byť. *Chcem* vedieť, či máme spolu... či máme...“ Habkala som hľadajúc správne slovo.

„Budúcnosť?“ hádal Maxon.

Usmiala som sa, šťastná, že ma tak ľahko pochopil. „Áno. Chcem vedieť, či máme vôbec šancu na čosi ako spoločnú budúcnosť.“

Odhrnul mi prameň vlasov za plece. „Myslím, že tá šanca je veľká,“ povedal vecne.

„Aj ja si to myslím. Len... počkaj, dobre?“

Prikývol s už spokojnejšou tvárou. Takto som chcela zakončiť dnešnú noc – s nádejou. Teda, možno ešte s niečím. Zahryzla som si do pery a naklonila som sa k Maxonovi s otázkou v očiach.

Bez najmenšieho zaváhania sa sklonil ku mne a pobožkal ma. Jeho pery boli teplé a nežné. Cítila som sa obdivovaná a sama som túžila po ďalšom bozku. Vydržala by som tak aj celé hodiny, len aby som zistila, či sa toho pocitu niekedy nabažím. Maxon sa však odtiahol až príliš skoro.

„Poďme,“ povedal veselo, ťahajúc ma smerom k palácu. „Radšej sa dostaňme dovnútra skôr, než si po nás pricvália strážcovia s nastavenými kopijami.“

Keď ma Maxon zanechal pri schodoch, únava na mňa padla ako kus kameňa. Doslova som sa dovliekla na druhé poschodie a potom za roh k svojej izbe, keď ma čosi odrazu opäť prebudilo.

„Och!“ povedal Aspen, prekvapený, že ma vidí. „Myslím, že som

najhorší strážca na svete – po celý čas som bol v tom, že si u seba v izbe.“

Zachichotala som sa. Elitná šestica dievčat mala v noci spať a pri posteli ich mala strážiť aspoň jedna slúžka. To mi nikdy nevoňalo, a tak Maxon nástojil na tom, aby mi pred izbou pre každý prípad hliadkoval strážca. Háčik bol v tom, že väčšinou bol tým strážcom Aspen. To, že každú noc bol rovno pred mojimi dverami, vo mne vyvolávalo zvláštny pocit medzi nadšeným vzrušením a hrôzou.

Bezstarostnosť však v tejto chvíli vyprchala, len čo Aspenovi došlo, s kým som bola, keď som bezpečne neodfukovala v posteli. Znepokojene si odkašľal.

„Bavila si sa?“

„Aspen,“ zašepkala som, rozhliadajúc sa, či sme na chodbe sami. „Nebud' našťavaný. Som súčasťou Selekcie a takto to tu chodí.“

„Ako sa mu mám vyrovnáť, Mer? Ako o teba môžem bojovať, keď vždy hovoríš len s jedným z nás?“ Bola to dobrá pripomienka, ale čo som mohla robiť?

„Prosím, nehnevaj sa na mňa, Aspen. Snažím sa zrovnať si to v hlave.“

„Nie, Mer,“ povedal už opäť nežne. „Nehnevám sa na teba. Len mi *chýbaš*.“ Neodvážil sa tie slová vysloviť nahlas, len pohybmi úst. *Milujem ťa*.

Zalialo ma teplo.

„Viem,“ povedala som a priložila som mu ruku na hrud'. Na chvíľu som pustila z hlavy všetko, čo sme riskovali. „To však nemení nič na tom, kde sme a že teraz patrí medzi Elitu. Potrebujeme čas, Aspen.“

Chytil ma za ruku a prikývol. „Ja ti ho dať môžem. Skús však... dať trocha času aj ty mne.“

Nechcela som začínať s tým, aké by to bolo zložité, a tak som sa

naňho len slabo usmiala a jemným pohybom som odtiahla ruku z jeho zovretia. „Musím ísť.“

Pozoroval ma, ako som vošla do svojej izby a zavrela za sebou dvere.

Čas. V týchto dňoch ho žiadam veľa. Dúfam, že keď ho budem mať dostatok, všetko zapadne na svoje miesto.

KAPITOLA 2

„Nie, nie,“ odpovedala kráľovná Amberly so smiechom. „Mala som len tri družičky, hoci Clarksonovej mame sa to mánilo. Ja som však chcela len svoje sestry a svoju najlepšiu priateľku, s ktorou som sa, zhodou okolností, zoznámila počas Selekcie.“

Nenápadne som sa pozrela na Marlee. Potešilo ma, že aj ona sa pozerá na mňa. Predtým ako som sem prišla, som si myslela, že všetky dievčatá budú moje tvrdé sokyne, keďže v tejto súťaži ide skutočne o veľa. Marlee ma však objala už pri našom prvom stretnutí a odvtedy sme dobrými priateľkami. S výnimkou jedineho prípadu – aj ten možno sotva počítať – sme sa nikdy ani nepohádali.

Pred pár týždňami Marlee utrúsila, že svoje miesto nevidí po Maxonovom boku. Keď som nástojila, aby to vysvetlila, uzavrela sa. Vedela som, že sa na mňa nehnevá, no tých niekoľko tichých dní bolo veľmi osamelých.

„Ja chcem sedem družičiek,“ vyhlásila Kriss. „Ak si ma teda Maxon vyberie. A musím mať veľkú svadbu.“

„Ja nebudem mať žiadne,“ zamiešala sa Celeste. „Zbytočne od-
pútavajú pozornosť. A keďže svadba bude aj v televízii, chcem, aby
sa všetci pozerali len na mňa.“

Zúrila som. Príležitosť posedieť si s kráľovnou Amberly a roz-
právať sa s ňou sa naskytla len zriedka, no Celeste sa správa ako
malé decko a všetko pokazí.

„Ja by som na svojej svadbe chcela mať kultúrne tradície,“ ozvala
sa ticho Elise. „Dievčatá u nás v Novej Ázii používajú pri obra-
doch veľa červenej a ženích musí priniesť dary pre nevestiných
priateľov za to, že jej dovolili vziať si ho.“

„Pripomeň mi, že na tvojej svadbe nesmiem chýbať,“ ozvala sa
Kriss. „Milujem darčeky!“

„Aj ja!“ zvolala Marlee.

„Lady America, ste hrozne tichá,“ povedala kráľovná Amberly.
„Koho by ste chceli na svadbe vy?“

Začervenala som sa – nemala som pripravenú žiadnu odpoveď.

Svadba, ktorú som si predstavovala ja, bola vždy rovnaká. Koná
sa v provinčnom stredisku Karolíny a je spojená s nekonečnou
hĺbkou papierov.

„Nuž, napadá mi len toľko, že chcem, aby ma k oltáru priviedol
otec. Ten moment, keď vezme dcéru za ruku a podá ju ženíchovi –
viete, čo myslím? To jediné som zo svadby skutočne chcela.“ Bolo
to trápne, ale bola to pravda.

„Ale to robia všetci,“ namietala Celeste. „Nie je to ani originál-
ne.“

Jej osočovanie by ma malo naštváť, no len som pokrčila plecami.
„Chcem vedieť, že môj otec schvaľuje moju voľbu v deň, keď má
zásadný význam.“

„To je pekné,“ povedala Natalie a ďalej pila svoj čaj s pohľadom
upretým von oknom.

Kráľovná Amberly sa tlmene zasmiala. „Rozhodne dúfam, že bude súhlasiť. Nech už je to ktokoľvek.“ Posledné slová dodala až na poslednú chvíľu – keď sa pristihla, ako naznačuje, že tou voľbou bude Maxon.

Rozmýšľala som, či jej o nás Maxon nepovedal.

Krátko nato reči o svadbe utíchli a kráľovná odišla pracovať do svojej izby. Celeste sa usadila pred obrovský televízor zabudovaný v stene a ostatné dievčatá začali hrať karty.

„To bola zábava,“ povedala Marlee, keď sme si spolu sadli za stôl. „Ani neviem, či som niekedy počula kráľovnú toľko rozprávať.“

„Myslím, že sa z toho začína tešiť.“ O tom, čo mi rozprávala Maxonova teta – že kráľovná Amberly sa niekoľkokrát neúspešne pokúšala o dieťa – som nikomu nepovedala. Adele predpovedala, že keď sa náš počet zúži, jej sestra voči nám pookreje, a mala pravdu.

„Dobre, niečo mi musíš povedať: naozaj si na svadbu nič iné neplánuješ alebo to len nechceš povedať?“

„Naozaj nie,“ ubezpečovala som ju. „Ťažko sa mi rozmýšľa o veľkej svadbe, vieš? Som Päťka.“

Marlee pokrútila hlavou. „Bola si Päťka. Teraz si Trojka.“

„Áno,“ povedala som. Pozabudla som na svoje nové zaradenie.

Narodila som sa do rodiny Pätiiek – umelcov a hudobníkov, väčšinou slabo platených, a hoci som neznášala kastový systém sám osebe, svoju prácu som mala rada. Byť Trojkou, a teda zvažovať učiteľskú profesiu, vo mne vyvolávalo zvláštne pocity.

„Nestresuj,“ povedala Marlee, ktorá mi čítala z tváre. „Už sa nemáš čoho báť.“

Chcela som namietat, no prerušil ma Celestin výkrik.

„To hádam nie!“ skríkla a tresla ovládačom do pohovky. Potom ho opäť namierila na televízor. „Dočerta!“

„Zdá sa mi to alebo to s ňou ide z kopca?“ šepala som Marlee. Sledovali sme, ako Celeste ešte niekoľkokrát zlostne buchla ovládačom, až to nakoniec vzdala a išla prepnúť kanál manuálne. Ak by som vyrastala ako Dvojka, na tomto by zrejme stálo za to popracovať.

„Myslím, že je to stresom,“ poznamenala Marlee. „Všimla si si, že Natalie je... ako by som to... uzavretejšia?“

Prikývla som a obe sme sa pozreli na trojicu dievčat, ktoré hrali karty. Kriss s úsmevom miešala, no Natalie si skúmavo prezerala končeky vlasov a občas vytrhla vlások, ktorý sa jej zjavne nepozdával. V očiach mala nezúčastnený pohľad.

„Myslím, že to začína doliehať na každú z nás,“ priznala som sa. „Je ťažké na nič nemyslieť a užívať si palác, keď je nás tu tak málo.“

Celeste zavrčala. Nenápadne sme sa na ňu pozreli, no keď si to všimla, rýchlo sme uhli pohľadom.

„Ospravedlň ma na chvíľku,“ povedala Marlee a zamrvila sa na svojom mieste. „Musím ísť na záchod.“

„Práve som si hovorila to isté. Chceš spoločnosť?“ ponúkla som sa.

S úsmevom pokrútila hlavou. „Chod' prvá. Ja ešte dopijem čaj.“

„Dobre. Vrátim sa.“

Odišla som z dámskej izby a pomaly kráčala nádhernou chodbou. Pochybujem, že si na tú honosnosť niekedy zvyknem. Bola som ňou taká zaujatá, že keď som zašla za roh, vrazila som do strážcu.

„Och!“ zajachtala som.

„Prepáčte, slečna. Dúfam, že som vás nevyplašil.“ Chytil ma za lakte a pomohol mi nadobudnúť rovnováhu.

„Nie,“ povedala som s chichotom, „nič sa nestalo. Mala by som sa pozeráť pred seba. Ďakujem, že ste ma chytili. Strážnik...“

„Woodwork,“ doplnil ma a krátko sa uklonil.

„Ja som America.“

„Viem.“

Usmiala som sa a zagúľala očami. Samozrejme, že vie, ako sa volám.

„Nuž, dúfam, že keď na vás narazím nabudúce, nebude to také doslovné,“ zavtipkovala som.

Pobavene sa zasmial. „Dohodnuté. Pekný deň, slečna.“

„Aj vám.“

Vrátila som sa k Marlee a povedala som jej o tom, ako som sa strápnila a vrazila do strážnika. Upozornila som ju, aby si dávala pozor, kam kráča. Len sa mi smiala a krútila hlavou.

Zvyšok poobedia sme len sedeli pri oknách, vyhrievané slnečnými lúčmi, a rozprávali sme sa o domove a ostatných dievčatách. Selekcia sa raz skončí, a hoci viem, že s Marlee si budeme stále blízke, budú mi chýbať naše každodenné rozhovory. Bola mojou prvou skutočnou priateľkou v živote a chcela som ju mať stále nablízku.

Snažila som sa nemyslieť na budúcnosť a Marlee zasnene hľadela von oknom. Rada by som vedela, nad čím premýšľa, no všetko bolo také pokojné, že som sa radšej nepýtala.

KAPITOLA 3

V izbe som mala otvorené dvere – tie široké, čo viedli na balkón, aj vchodové. Vzduch bol nasýtený sviežosťou záhrad. Dúfala som, že mi jemný vánok pomôže zvládnuť všetky tie povinnosti, ktoré ma čakali, no len odvádzať moju pozornosť a vzbudzoval vo mne túžbu byť kdekolvek inde než za pracovným stolom.

Povzdychla som si a oprela sa, zakloniac hlavu za operadlo stoličky. „Anne!“ zvolala som.

„Áno, slečna?“ zareagovala moja hlavná slúžka z rohu izby, kde šila. Ani som sa nemusela pozrieť tým smerom a vedela som, že moje ďalšie dve slúžky Mary a Lucy spozorneli a čakajú, či nebudem potrebovať pomoc aj od nich.

„Prikazujem vám zistiť, čo znamená táto správa,“ povedala som a lenivo ukázala na podrobné vojenské štatistiky, ktoré ležali predomnou. Bola to úloha, ktorá bola zadaná ako skúška celej elitnej šestici, no nedokázala som sa prinútiť sústrediť sa na ňu.

Moje tri slúžky sa zasmiali – jednak na absurdnosti mojej požiadavky a jednak na tom, že im niečo vôbec prikazujem. Vod-

covské schopnosti pravdepodobne nikdy nebudú patriť medzi moje prednosti.

„Prepáčte, lady, no myslím, že to je nad moje sily,“ odpovedala Anne. Hoci som o to žiadala len zo žartu a aj jej odpoveď bola len vtip, v jej hlase bolo počuť úprimné ospravedlnenie za to, že mi nie je schopná pomôcť.

„Dobre,“ zaúpela som a povytiahla som sa do vzpriamenejšej polohy. „Budem to jednoducho musieť urobiť sama. Na nič mi nie ste, koľko vás je. Zajtra si zaobstarám nové slúžky. Tentoraz to myslím vážne.“

Slúžky sa opäť rozchichotali a ja som sa naveľa vrátila k číslam. Mala som tušenie, že správa je negatívna, no nebola som si ničím istá. Znova a znova som čítala jednotlivé odseky a tabuľky, pričom som mračila tvár a obhrýzala pero s výrazom veľkého sústredenia.

Začula som, ako sa Lucy potichu zasmiala. Zdvihla som hlavu, zvedavá, čo ju tak pobavilo, a nasledovala som jej pohľad k dverám. Stál tam Maxon, opretý o zárubňu.

„Prezradila si ma!“ ohriakol Lucy, ktorá sa ďalej potmehúdscky usmievala.

Rýchlo som odsunula stoličku a rozbehla sa do jeho náruče. „Čítaš mi myšlienky!“

„Naozaj?“

„Prosím, povedz, že môžeme ísť von. Len na chvíľku?“

Usmial sa. „Mám dvadsať minút, potom sa musím vrátiť.“

Zatiahla som ho do chodby. Za nami postupne utíchalo vzrušené trkotanie slúžok.

Záhrady boli *naším* miestom. Išli sme sem takmer vždy, keď sme mohli byť sami. Bolo to celkom iné, ako keď sme boli s Aspenom na našom zadnom dvore zašití v domčeku na strome – na jedinom bezpečnom mieste, kde sme mohli byť spolu.

Náhle mi napadlo, či náhodou nie je Aspen kdesi nablízku, nerozoznatelný v zástupe ostatných strážcov v paláci. Možno vidí, ako sa s Maxonom držíme za ruky.

„Čo to tu máš?“ spýtal sa Maxon, a ako sme kráčali, prechádzal mi po bruškách prstov.

„Mozole. To mám z toho, že štyri hodiny denne tlačím na husľové struny.“

„Nikdy som si ich nevšimol.“

„Prekážajú ti?“ Z dievčat, ktoré v Selekcii ostali, som patrila do najnižšej kasty. Pochybovala som, že by niektorá z nich mala ruky ako ja.

Maxon zastal, zdvihol moje prsty k svojim perám a pobožkal mi drobné, namáhané brušká.

„Práve naopak, sú nádherné.“ Cítila som, ako mi tvár zalial rumenec. „Videl som svet, iste, väčšinou spoza nepriestrelného skla alebo z veže nejakého starobylého zámku, ale videl som ho. A mám prístup k odpovediam na tisíce otázok. Ale táto malá rúčka?“ Zahľadel sa mi do očí. „Táto rúčka dokáže vylúdiť zvuk, ktorý sa nedá porovnať s ničím, čo som kedy počul. Keď som ťa začul hrať na husliach, bolo to také krásne, až som pochyboval, či to nie je len sen. Tieto mozole sú dôkazom, že to bolo skutočné.“

Niekedy bol taký romantický, až to na mňa bolo priveľa. A hoci som si jeho slová v srdci vážila, nikdy som si nebola celkom istá, či im môžem veriť. Ako som mohla vedieť, či také nežnosti nehovoria aj ostatným dievčatám? Musela som zmeniť tému.

„Naozaj máš odpovede na tisíce otázok?“

„Samozrejme. Opýtaj sa ma, čo len chceš – a ak odpoveď nebudem vedieť, viem, kde ju nájdeme.“

„Čo len chcem?“

„Čokoľvek.“

Bolo ťažké vymyslieť otázku takto narýchlo, navyše takú, ktorá by ho zaskočila, čo som presne chcela. Na chvíľu som sa zamyslela nad tým, na čo všetko som bola zvedavá, keď som vyrastala. Čo drží lietadlo vo vzduchu. Aké boli Spojené štáty. Ako fungujú tie malé hudobné prehrávače, ktoré mali vyššie kasty.

A vtedy mi to skrslo v hlave.

„Čo je Halloween?“ spýtala som sa.

„Halloween?“ Očividne o tom nikdy nepočul. Neprekvapovalo ma to. To slovo som videla len raz v starej dejepisnej knihe, ktorú mali rodičia. Niektoré časti boli také dotrhané, že sa z nich nedalo nič vyčítať, niektoré strany chýbali alebo boli z väčšej časti zničené. Napriek tomu ma však stále fascinovala zmienka o sviatku, o ktorom nič nevieme.

„Nachytala som vás, vaša múdrosť?“ doberala som si ho.

Vystrúhal zamračenú tvár, no evidentne len zo žartu. Pozrel sa na hodinky a prudko sa nadýchol.

„Pod' so mnou. Musíme sa poponáhľať,“ povedal, schytil ma za ruku a rozbehol sa. Trochu som sa potkýnala na podpätkoch, no celkom som s ním držala krok, keď ma so širokým úsmevom viedol do paláca. Zbožňovala som, keď Maxon ukázal svoju bezstarostnú tvár – bol vážny až príliš často.

„Páni,“ pozdravil strážu pri dverách, keď sme okolo nich preleteli.

Asi v polovici chodby ma topánky zradili. „Maxon, stoj!“ vyjachtala som. „Nestíham!“

„Pod'me, pod'me, bude sa ti to páčiť,“ nástojil. Keď som spomalila, potiahol ma za rameno. Napokon so mnou vyrovnal tempo, hoci očividne chcel utekať rýchlejšie.

Bežali sme smerom k severnému koridoru, neďaleko miesta, kde sa nakrúcali Správy, no najskôr sme museli prekonať schody. Ako sme kráčali stále vyššie a vyššie, vrela vo mne zvedavosť.

„Kam to presne ideme?“

Obrátil sa ku mne a v momente zvažnel. „Musíš mi prisahať, že o tejto malej komnate nikomu nepovieš. Iba niekoľko členov rodiny a niektorí strážcovia vedia, že vôbec existuje.“

Už som sa nevedela dočkať, čo to bude. „Spolaľni sa.“

Dobehli sme na koniec schodov a Maxon mi otvoril dvere. Opäť ma chytil za ruku a ťahal ma po chodbe, až kým konečne nezastal pred jednou stenou, ktorú z väčšej časti zakrývala veľkolepá maľba. Obzrel sa, aby sa uistil, že sme sami, potom siahol za rám na vzdialenejšej strane. Začula som slabé cvaknutie a obraz sa otvoril smerom k nám.

Zalapala som po dychu. Maxon sa naširoko usmial.

Za obrazom boli dvere, ktoré nesiahali až po zem a na ktorých bola malá klávesnica, aká býva na telefónoch. Maxon vytukal pár čísel a zaznelo slabé pípnutie. Stlačil kľučku a obrátil sa ku mne.

„Ukáž, pomôžem ti. Je to vysoký schod.“ Podal mi ruku a naznačil mi, aby som vošla prvá.

Bola som v šoku.

Miestnosť nemala okná a jej steny boli celé pokryté regálmi s knihami, ktoré pôsobili veľmi staro. V dvoch regáloch boli knihy so zvláštnymi červenými čiarami na väzbe a o jednu zo stien bol opretý obrovský atlas otvorený na strane s krajinou, ktorej som ani nevedela meno. Niekoľko zväzkov bolo na stole uprostred miestnosti – vyzeralo to, akoby s nimi niekto pracoval len nedávno a odložil si ich, aby sa k nim mohol rýchlo vrátiť. Napokon tu bola ešte širokánska obrazovka zabudovaná v stene, ktorá vyzerala ako televízor.

„Čo znamenajú tie červené čiary?“ spýtala som sa s úžasom.

„To sú zakázané knihy. Pokiaľ je nám známe, mohli by to byť posledné výtlačky v celej Illei.“

Obrátila som sa k nemu a pohľadom sa spytovala na to, čo som sa neodvažovala vysloviť.

„Áno, môžeš si ich prezrieť,“ povedal tónom, ktorý naznačoval, že ho tým vystavujem riziku. Jeho výraz tváre však napovedal, že v takú otázku dúfal.

Opatrne som jednu z kníh zdvihla. Hrozne som sa bála, aby som náhodou nezničila nejaký unikát. Zalistovala som v nej, no takmer hneď som ju zasa položila. Úžas mi nedovolil viac.

Otočila som sa a uvidela, ako Maxon ťuká do čohosi pripevneného k tej televíznej obrazovke. Vyzeralo to ako plochý písací stroj.

„Čo to je?“ spýtala som sa.

„Počítač. Nikdy si žiaden nevidela?“ Pokrútila som hlavou. Maxon nevyzeral prekvapene. „Dnes ich už nemá veľa ľudí. Tento slúži na ukladanie informácií zozbieraných v tejto miestnosti. Ak sa tu niekde píše o Halloweene, toto nám povie kde.“

Nevedela som celkom presne, čo hovorí, no nežiadala som o vysvetlenie. O pár sekúnd sa na obrazovke objavil zoznam s tromi položkami.

„Ó, výborne!“ zvolal. „Počkaj tu.“

Stála som pri stole a Maxon zatiaľ hľadal tri knihy, v ktorých sa malo písať o Halloweene. Dúfala som, že to nie je nejaká hlúposť a že celá jeho snaha nevyjde navnivoč.

V prvej knihe sa Halloween definoval ako keltský festival, ktorý ukončoval leto. Netušila som, čo je to keltský, ale keďže som nás nechcela zdržovať, nechala som si to pre seba. V knihe sa písalo, ako ľudia kedysi verili, že duša na Halloween putuje preč z tohto sveta a zasa naspäť a že ľudia si nasadzovali masky, aby odohnali zlých duchov. Neskôr sa z neho stal svetský sviatok, obľúbený najmä u detí. Obliekali sa do kostýmov, chodili po meste a za

zaspievania pesničky dostali cukríky. Vraveli pritom „koledu alebo odmenu“, pretože museli zaspievať koledu, aby dostali odmenu.

V druhej knihe bol Halloween definovaný podobne, pribudli len zmienky o tekviciach a kresťanstve.

„Táto bude zaujímavá,“ povedal Maxon a zalistoval v knihe, ktorá bola podstatne tenšia ako ostatné a písaná ručne.

„Ako to?“ spýtala som sa a prešla k nemu, aby som lepšie videla.

„Toto, America, je jeden zo zväzkov osobných denníkov Gregoryho Illeu.“

„Čože?“ skríkla som. „Môžem sa jej dotknúť?“

„Najskôr nalistujem stranu, ktorú hľadáme. Pozri, je tu aj obrázok!“

Na obrázku z neznámej minulosti bol Gregory Illeá. Stál tam ako príznak, s napätým výrazom v tvári, v dokonalom obleku, s hrdým postojom. Bolo to až bizarné, ako veľmi mi jeho držanie tela pripomínalo kráľa a Maxona. Vedľa neho stála akási žena, ktorá sa vlašne usmievala do objektívu. Niečo v jej tvári naznačovalo, že bola kedysi veľmi pôvabná, no z očí sa jej vytratila iskra. Pôsobila unavene.

Dvojicu obkolesovali tri postavy, z ktorých najbližšie stálo dospievajúce dievča. Bolo krásne a energické, so širokým úsmevom na tvári a s korunou na hlave. Malo na sebe nariasené šaty. Smiešne! To dievča bolo oblečené ako princezná. Boli tu ešte dvaja chlapci – jeden o čosi vyšší od druhého a obaja preoblečení za postavy, ktoré som nepoznala. Vyzerali, akoby sa práve chystali čosi vyviešť. Pod obrázkom bol denníkový záznam napísaný rukou samotného Gregoryho Illeu. Úžasné.

TENTO ROK DETI OSLAVOVALI HALLOWEEN. MYSLÍM, ŽE AJ TAKTO SA DÁ ZABUDNÚŤ NA TO, ČO SA OKOLO NICH DEJE, JA

TO VŠAK POVAŽUJEM ZA LAHKOVÁŽNOSŤ. PATRÍME MEDZI TÝCH NIEKOĽKO RODÍN, KTORÉ SI EŠTE MÔŽU FINANČNE DOVOLIT OSLAVU, NO TÁTO DETSKÁ ZÁBAVKA SA ZDÁ BYŤ LEN PLYTVANÍM.

„Myslíš, že to preto sa už dnes neoslavuje? Pretože je to plytvanie?“ spýtala som sa.

„Možno. Ak je dátum správny, zápis vznikol hneď po prvom protiútoky Čínskej Ameriky, tesne pred štvrtou svetovou vojnou. V tom čase ľudia nemali takmer nič – predstav si celý národ Sedmičiek s niekoľkými Dvojkami.

„Páni.“ Pokúsila som sa predstaviť si, ako vtedy vyzerala naša krajina, najskôr spustošená vojnou a potom bojujúca o to, aby sa opäť pozviechala. Bolo to úžasné.

„Koľko je tu tých denníkov?“ spýtala som sa.

Maxon ukázal na regál s radom zväzkov podobných tomu, ktorý sme mali v rukách. „Asi zo desať.“

Nemohla som tomu uveriť! Tolko histórie v jednej miestnosti.

„Ďakujem,“ povedala som. „Nikdy sa mi ani len nesnívalo, že by som niečo takéto videla. Neuveriteľné, že to vôbec existuje.“

Celý žiaril. „Chcela by si si prečítať aj zvyšok?“ Ukázal na denník.

„Áno, samozrejme!“ Doslova som to vykrikla, no potom som si spomenula na svoje povinnosti. „Nemôžem však ostať. Čaká ma ešte tá hrozná správa. A ty sa musíš vrátiť k práci.“

„Máš pravdu. A čo povieš na toto? Môžeš si knihu vziať a pár dní si ju nechať.“

„Nie je to zakázané?“ spýtala som sa v úžase.

„Je.“ Usmial sa.

Zaváhala som – bála som sa toho, čo držím v rukách. Čo ak

denník stratím? Alebo zničím? Aj Maxon má určite tie isté obavy. Takáto príležitosť sa mi však už v živote nenaskytne. Budem opatrná – z vďačnosti za ten dar.

„Dobre teda. Jedna noc či dve a hneď ju vrátim.“

„Dobre ju ukry.“

Poslúchla som. V stávke nebola len kniha, ale aj Maxonova dôvera. Schovala som ju dovnútra svojej klavírnej stoličky pod kopu papierov s notami – tam moje slúžky nikdy neupratujú. Denníka sa tak nedotkne nikto okrem mňa.

KAPITOLA 4

„Som beznádejný prípad!“ sťažovala si Marlee.

„Nie, nie, ide ti to skvele,“ zaklamala som.

Marlee učím hrať na klavíri už dva týždne každý deň a úprimne mi to znie, akoby sa zhoršovala. Preboha, veď sme sa ešte nedostali ani cez stupnice. Vydala ďalší falošný tón, až mi mimovoľne škľbilo tvárou.

„Och, pozri, ako sa tváriš!“ vyhĺkla. „Som hrozná. To už môžem rovno hrať laktami.“

„To by sme mohli skúsiť. Možno v laktoch máš viac citu.“

Povzdychla si. „Vzdávam to. Prepáč, America, bola si veľmi trpezlivá, no moja hra mi trhá uši. Ten klavír znie, akoby mal nejakú chorobu.“

„Skôr akoby zomieral.“

Marlee vyprskla do smiechu a ja som sa k nej pridala. Netušila som, že keď ma požiadala o hodiny klavíra, moje uši podstúpia také bolestivé – no i zábavné – mučenie.

„Možno ti pôjdu lepšie husle? Husle vydávajú krásny zvuk,“ skúsila som.

„To si nemyslím. Pri mojom šťastní ich zničím.“ Marlee vstala a prešla k malému stolíku, za ktorým som sedela. Dokumenty, ktoré sme mali čítať, boli zhrnuté na jednu stranu a moje milé slúžky nám nechali čaj a sušienky.

„Och, to vôbec nevádi. Beztak patria palácu. Môžeš ich hodiť Celeste do hlavy, keď chceš.“

„Nepokúšaj ma,“ povedala a naliala nám čaj. „Budeš mi veľmi chýbať, America. Nevie, čo budem robiť, keď sa nebudeme každý deň vídať.“

„Nuž, Maxon je veľmi nerozhodný, takže zatiaľ sa nemusíš strachovať.“

„Čo ja viem,“ povedala už vážne. „Nepovedal to priamo, no viem, že som tu len preto, lebo ma majú radi ľudia. Po odchode väčšiny dievčat nebude trvať dlho, kým zmenia názor a nájdu si novú favoritku. Potom ma pošle domov.“

Opatrne som volila slová. Dúfala som, že mi vysvetlí, prečo si od neho drží taký odstup, no nechcela som, aby sa predo mnou opäť uzavrela. „Nebude ti to prekážať? Že Maxon nebude tvoj?“

Len slablo pokrčila plecami. „Nie je to ten pravý. Vylúčenie zo súťaže mi neprekáža, len naozaj nechcem odísť,“ vysvetľovala. „Navyše, nechcela by som skončiť s mužom, ktorý je zamilovaný do inej.“

V okamihu som sa narovнала. „Do koho je...“

V Marliných očiach sa zračil triumf a úsmev ukrytý za jej šálkou čaju vrazil *Dostala som tá!*

A aj dostala.

V zlomku sekundy som si uvedomila, že myšlienka na to, že by Maxon miloval inú, vo mne vzbudzuje neznesiteľnú žiarlivosť. A v ďalšej chvíli – keď som pochopila, že myslela mňa – som pocítila ohromnú úľavu.

Stavala som pred sebou múry – robila som si žarty na Maxonov účet, vyzdvihovala kvality ostatných dievčat –, no stačila jej jediná veta a prekukla ma.

„Prečo si to už neskončila, America?“ spýtala sa milo. „Vieš, že ťa ľúbi.“

„Nikdy mi to nepovedal,“ ubezpečila som ju. Bola to pravda.

„Isteže nie,“ povedala, akoby to malo jasný dôvod. „Tak veľmi sa snaží dostať sa k tebe a vždy, keď sa priblíži, odstrčíš ho. Prečo to robíš?“

Môžem jej to povedať? Môžem sa jej priznať, že kým sa moje city k Maxonovi prehĺbili – evidentne viac, ako som tušila –, bol tu ešte iný muž, ktorého som sa nedokázala vzdať?

„Asi som... len nerozhodná.“ Marlee som verila. Naozaj. Pre obe z nás však bolo bezpečnejšie, keď o tom nevedela.

Prikývla. Vyzerala, akoby tušila, že je za tým viac, no netlačila na mňa. Toto vzájomné tolerovanie našich tajomstiev na mňa pôsobilo takmer až upokojujúco.

„Nájdi spôsob, ako sa rozhodnúť. Čoskoro. To, že nie je ten pravý pre mňa, neznamená, že nie je skvelý muž. Nerada by som videla, ako ho stratíš len pre svoj strach.“

Opäť mala pravdu. Mala som strach. Bála som sa, že Maxonove city nemusia byť také úprimné, ako sa zdá. Bála som sa, aké budú úskalía života princeznej. Bála som sa, že stratím Aspena.

„Teraz na ľahšiu nôtu,“ povedala a položila šálku. „Všetky tie reči o svadbách ma priviedli k jednej myšlienke.“

„Áno?“

„Chcela by si, ehm, byť mojou prvou družičkou? Ak sa niekedy vydám?“

„Och, Marlee, samozrejme, že chcela! A budeš ty mojou?“ Načiahla som sa k jej rukám a ona ich s nadšením stisla.

„Ale ty máš sestry – nebude im to prekážať?“

„Pochopia to. Tak budeš, prosím?“

„Spolahni sa! *Tvoju* svadbu by som nezmeškala za nič na svete.“

Povedala to tak, akoby to mala byť udalosť storočia.

„Sľúb mi, že aj keď sa budem vydávať za bezvýznamnú Osmičku kdesi na ulici, budeš tam.“

Neveriacky sa na mňa pozrela, presvedčená, že nič také sa nikdy nestane. „I vtedy. Sľubujem.“

Nežiadala odo mňa, aby som jej sľub opätovała, čo ma znova priviedlo k myšlienke, či ju doma nečaká Štvorka, ktorej patrí jej srdce. Netlačila som však na ňu. Bolo jasné, že obe máme svoje tajomstvá – ale Marlee bola moja najlepšia kamarátka a urobila by som pre ňu čokoľvek.

* * *

Dúfala som, že dnes večer budem aspoň chvíľu s Maxonom. Marlee ma priviedla k prehodnoteniu mnohých mojich činov. Aj myšlienok a pocitov.

Keď sme po večeri vstali na odchod z jedálne, vyhľadala som Maxonov pohľad a potiahla som sa za ucho. Bol to náš dohovorený signál, ktorým sme žiadali jeden druhého o stretnutie, a len zriedka bolo pozvanie odmietnuté. Dnes večer sa však Maxon zatváril sklamané a perami nemo vyslovil slovo „práca“. Kým som z jedálne odišla, naznačila som bozk a letmo mu zamávala.

Možno to takto bolo aj tak lepšie. Potrebovala som si premyslieť veci, ktoré sa ho týkajú.

Keď som zahla za roh do svojej izby, na stráži stál opäť Aspen. Celú si ma premeral pohľadom a prezrel si tie krásne zelené šaty, ktoré úžasným spôsobom zvyrazňovali tých niekoľko kriviek, kto-